

Průběžný úkol č. 1 – Sociologický výzkum – Lukáš Slavík 414778

Rozhovor, který jsem pro účely tohoto úkolu provedl, se odehrál 31. 3. 2016 v Havířově.

S informantkou jsme jej vedli v rámci jejího bytu, jeho délka byla téměř přesně 30 minut.

Na počátku rozhovoru jsem informantku seznámil s tématem, kterým jsem se měl v úmyslu zabývat, a to soukromí a fungování na serveru YouTube. Blíže jsem rozvedl, že by předmětem zájmu měl být způsob, jakým používá server (sociální síť) umožňující publikování, shlížení a sdílení videí, ale hlavně také její pohled na soukromí a na soukromí na internetu resp. na soukromí při užívání sociální sítě YouTube. Sdělil jsem, že rozhovor by měl trvat okolo dvaceti, nanejvýš třiceti minut a že bych jej rád zaznamenával. Informace jsem se také zavázal, že její identita zůstane anonymní a že nebude nikde zveřejněna a že informace, které tímto získám, budou použity k přepisu a následnému zpracování úkolu do kurzu Sociologický výzkum. Závěrem jsem informantku poučil, že může kdykoliv v průběhu rozhovoru odmítnout jak odpovědět, tak pozastavit nebo úplně odmítnout nahrávání nebo účast na rozhovoru. Závěrem jsem se zeptal, jestli se vším, co bylo řečeno, souhlasí, jestli je jí vše jasné, popř. jestli by se ještě na něco chtěla zeptat. Po souhlasné odpovědi na dotaz, jestli můžeme začít, jsme rozhovor započali. Protože souhlas s nahráváním padl až po tomto poučení, z pochopitelných důvodů není součástí textu přepisu.

Rozhovor probíhal podle předem daného scénáře, ten měl tři části, které by se daly pracovně nazvat jako „fungování na YTB¹“, „soukromí obecně“, „soukromí na internetu/YTB“. Každá část byla tvořena několika obecnějšími otázkami, šlo o polo-strukturovaný rozhovor. Prostor, ve kterém byl rozhovor proveden, byl dobře známý nám oběma. Probíhal za zavřenými dveřmi, kdy byly ostatní přítomné osoby v bytě upozorněny na to, že bude rozhovor probíhat a že tedy budeme potřebovat „klid“. Prostor i čas byl volen s ohledem na možnosti informantky.

O informantce jsem věděl, že natočila a publikovala na sociální síti YouTube několik videí a proto se mi zdála vhodná pro provedení tohoto rozhovoru, který jsem zároveň pojímal jak určité „oťukání“ některých pojmů a otázek točících se okolo mého zamýšleného tématu diplomové práce. Její pracovní téma je „význam soukromí pro uživatele sociální sítě Youtube“. Prozatím ještě nebyla stanovena výzkumná otázka, zatím se nacházím ve fázi seznamování se s literaturou k tématu, avšak již mám o tématu určité povědomí. Myslím, že jedním z limitů tohoto rozhovoru určitě mohlo být to, že jeho scénář byl veden spíše tímto povědomím, nežli jasně stanovenou výzkumnou otázkou, avšak

¹ V textu používám pro název sociální sítě YouTube zkratku YTB.

myslím si, že i tak pro mě byl důležitý, hlavně s ohledem na uvědomění si problematických momentů vztahujících se k některým pojmům nebo formulacím, které se v rozhovoru objevily.

Jedním z klíčových zjištění bylo například to, že je problematické užívat slovo „význam“ v situaci, kdy se ptám po podstatě nějakého problému. Toto slovo je zřejmě více zažito v kontextu hodnoty, v hodnotícím slova smyslu (více důležité - méně důležité). Při přepisu rozhovoru jsem si uvědomil, že slovo význam příliš používám „v sociologickém slova smyslu“ a že většinou stejně musím otázku po významu doprovázet nějakou upřesňující formulací, například „když se řekne..., co tě napadne“, abych dal najevo, že se ptám spíše po podstatě a obsahu, než po důležitosti na nějaké stupnici. Stále více jsem si uvědomoval, že prostě nestačí říci: „co pro tebe znamená ...“, ale že je třeba se ptát více „informantce bližším způsobem“.

Ted' bych se... Nebo a co pro tebe znamená... Ted' jsme se bavili o tom, co pro tebe znamená soukromí obecně. Co pro tebe znamená soukromí na internetu? Je to pro tebe v něčem jiné nebo... co pro tebe znamená soukromí na internetu? Když se řekne soukromí na internetu, co tě napadá?

I: Tak tam bych už neřekla radši vůbec nic (směje se).

Zároveň jsem již předem věděl, že je informantka relativně „introvertní“, že nejde o osobu, která by líčila cokoliv nějakým bohatým způsobem, ale myslel jsem si, že dokážu její „komunikační skoupost“ překonat tím, že budu dávat najevo, že pozorně poslouchám a že její dokončení promluvy považuji jen za „pauzu“ před tím, než bude pokračovat. Velmi záhy se však ukázalo, že ta považuje krátké odpovědi za kompletní, že nemá potřebu dále svou odpověď rozvádět. Zároveň jsem si při přepisu rozhovoru uvědomil, že jsem na tuto situaci uměl zareagovat jen částečně nebo jen nedostatečně, že jsem se příliš spolehl na očekávání, že se informantka po první, „jednodušší části“ rozmluví. Nedokázal jsem příliš pružně reagovat na situace „krátkých odpovědí“ například vybízením k upřesnění nebo rozvedení. Při opakovaném pročitání přepisu na mě pak celý rozhovor působí dosti strnule (otázka-odpověď), jakoby částečně šlo o dotazování za účelem vyplnění dotazníku.

Například v situaci, která je uvedena níže se například několikrát vracím k problematice obsahu „osobních informací“ a snažím se opakovaně zjistit, co se skrývá pod pojmem osobní informace. Snažil jsem se použít jak příklad (Já si to představuju jako nějaký kruh, v něm jsou nějaké informace o sobě, které nechceš sdělit těm ostatním a právě se je snažíš chránit. A za tím kruhem už nejsou informace o sobě.), tak vyzvat v otázce k zamyšlení nad modelovou situací (Né, jako představme si nějaké imaginární video. Co by v tom videu muselo být, aby to bylo video o tobě v tom smyslu, že bys řekla hmm, to už ne, to už je moc o mně.) a nakonec se snažím zjistit, jestli je jedna uvedená „položka“ vše. V tomto uvedeném případě si nejsem jistý, jestli je zmíněná citlivost opravdu jediná vlastnost, která je pro informantku soukromá, nebo jí prostě nic jiného nenapadlo, protože například neměla prostor pro to, se více zamyslet, byla příliš „vyvedena z míry“, nebo se nevhodně ptám.

Takže se tomu tak snažíš nějak vyhíbat? Á (hledá slova)... když tam jakoby potom nějakým způsobem potom ty videa vyvěšuješ, třeba bez nějakých jako osobních, nebo vlastně tak. Co pro tebe znamená vlastně osobní informace? Ty jsi říkala, nepíšeš tam nic o sobě. Jak daleko sahá to o sobě, kde už končí o sobě a kde začíná to... Já si to představuju jako nějaký kruh, v něm jsou nějaké informace o sobě, které nechceš sdělit těm ostatním a právě se je snažíš chránit. A za tím kruhem už nejsou informace o sobě. Dokázala bys nějak říct, kde končí právě ta hranice o sobě a kde už se jakoby nebojíš už tam to video vyvěsit? A kde naopak bys to video nevyvěsila, protože je tam moc informací o tobě? Jde mi o to, jestli máš nějakou takovou hranici a nebo ne?

I: Teď už asi ani ne, teď už tam nepíšu o sobě nic... Teď už hlavně se dá všechno dohledat na internetu...

V: A co to znamená pro to vytváření těch videí?

I: Já na to ani (nesrozumitelné) a ti lidi, co mě jako ani neznají, tak aby o mně nic nevěděli, takže nepotřebuju třeba, aby věděli, nevím, nějaké informace o mně. I když je to prostě i s tou kobylou, ale je to jakoby o ní, ne o mně.

V: A co by tam muselo být, aby to bylo o tobě?

I: Asi předělat kanál, úplně? (smích)

V: Né, jako představme si nějaké imaginární video. Co by v tom videu muselo být, aby to bylo video o tobě v tom smyslu, že bys řekla hmm, to už ne, to už je moc o mně. Radši to natočím takhle, co by to bylo? Co by tam muselo být?

I: Hmm, asi že moc důvěřuju, že jsem taková citlivější? (potichu)

V: Takže nějaké tvé ... (hledá slova) ... duševní vlastnosti by tam musely být? Nebo něco jiného třeba? Je to jediné, co by tam bylo, nebo je toho víc, co je pro tebe to, co jako nechceš jiným sdělit?

I: Asi jenom to, co jsem říkala.

V: Takže třeba bydlím tam a tam, je mi tolik let, to se tam podle tebe může objevit?

I: Jo, tak když nebudu psát adresu, tak jo (pousmání). Jako město a věk tam klidně napíšu.

V: Takže to už, to je jediné, co tě napadá, jako tvoje duševní vlastnosti? To je to, co se tam nemůže objevit?

Pracuješ nějak s tím,... snažíš se nějak zabraňovat, aby to video vidělo více lidí? Nebo jakým způsobem se vlastně rozhoduješ potom, kolik lidí to video vidí lidí? Dokážeš tohleto vůbec ovlivnit?

I: Já myslím, že to tam jde, ale já vůbec nevím jak.

V: A přemýšlíš nad tím, když tvoříš to video? Nebo to prostě jen natočíš a vyvěsíš, ale vůbec se nad tím nezamýšlíš?

I: Jako tam jediné, co můžou napsat, že blbě s tou kamerou pracuju. Tam jako nic jiného ani napsat nemůžou.

V: Myslíš jako na to video?

Celkově se mi zdá, že jsem se ani já nedokázal patřičně uvolnit a nechal se příliš „rozhodit“ způsobem jak rozhovor probíhá. Mnohdy jsem se snažil volit co nejlepší slova, ale ve výsledku to spíše přispělo k větší strnulosti rozhovoru, příliš jsem přemýšlel, jak se na co zeptat, aby mi informantka co nejvíce rozuměla, aby dokázala bohatěji odpovídat, ale často se to minulo účinkem.

Zároveň se zde objevuje další nedostatek mého dotazování a z toho se odvíjející problém si vzájemně rozumět. Opakovaně se mi stalo, že jsem měl pocit, že mi informantka odpovídá na jinou otázku, než jsem se ptal. Při pročitání přepisu jsem zjistil, že některé otázky pochopila velmi „technicky“, že nepochopila dotaz jako snahu porozumět například obecnému způsobu, jak se rozhoduje, nad tím co ve videu bude, právě s ohledem na to, co je nebo není již soukromé, ale jako dotaz po konkrétním způsobu vytváření videa. Nakonec jsem si uvědomil, že se chybně ptám, že předpokládám, že sdílíme

tematický rámec otázek, avšak neuvědomil jsem si, že informantka může vidět otázky jako do určité míry na sobě nezávislé, což je jistě také problém spíše na mé straně.

Celkově si myslí, že bylo získávání informací oboustranně relativně náročné a že mému dotazování scházela pružnost, formulační citlivost a schopnost „rozmluvit“ informantku, což se také promítlo do množství získaných informací. Myslím, že právě v tomto typu rozhovoru bylo vhodné více využít strategie „hry na hlupáka“ a žádat o upřesnění jak některé odpovědi informantka myslí.

I přes upozornění všech osob pobývajících v bytě informantky na to, že budeme provádět rozhovor a že je tedy nežádoucí, aby do rozhovoru někdo vstupoval, jsme byli v probíhajícím rozhovoru jednou krátce přerušeni dotazem na informantku. Avšak myslím si, že toto vyrušení nemělo jakýkoliv významnější vliv na průběh nebo výsledek rozhovoru.

Celý přepis rozhovoru:

- vysvětlivky: V:= promluva výzkumníka (červená pasáž), I:=promluva informantky (černá pasáž)

(text v kulaté závorce)=mimika, relevantní činnost, poznámky k verbálním záležitostem

[text v hranaté závorce]=domnělé znění málo srozumitelných nebo nesrozumitelných částí

TEXT VELKÝMI PÍSMENY= ticho, zadrhnutý rozhovor, přerušení rozhovoru

V: Já bych se tě chtěl zeptat, nejdřív, na začátek, jakým způsobem funguješ na YTB, respektive, jak dlouho používáš YTB tak, že jsi tam sledovala videa a pak, kdy jsi jej zhruba začla používat pro to publikování videí?

I: Jéžiš (tváří se, že bude těžké si vzpomenout)

V: Přibližně, to nemusí být samozřejmě přesně, jen jestli si vybavíš,... Když, tak spolu můžeme vymyslet nějaký časový bod, od kterého se odrazíš.

I: Já bych se musela kouknout, ale já vůbec...

V: To stačí přibližně...

I: Já si ale nepamatuju ani měsíc...

V: Já jsem myslel třeba rok nebo tak.

I: Ani rok (smích). Počkej, já to najdu někde... (vzala mobil a dívá se do něj)... rychle, to je rychlý mobil (ironicky)...

V: To nemusíš nějak složitě hledat. Bylo to třeba v horizontu pěti let... zpátky?

I: Jako co, sledovat?

V: Třeba.

I: Asi jo... (přemýšlí)... jako na písničky jo, ale že bych jako třeba..., jako filmy taky, ale většinou jsem tam [nebo jsou tam] v té angličtině, jako asi tu angličtinu tam spíš si zlepšuju, než že bych se tam koukala na filmy.

V: „Ehm“ (citoslovce souhlasu, přikývnutí)

Takže, ty hmm (citoslovce přemýšlení)..., takže hlavní tvůj, hlavní účel, proč jsi vlastně začla používat YTB, je sledovat nějaké anglicky mluvené záležitosti?

I: Ehm (citoslovce souhlasu, přikývnutí).

(dívá se zpátky do mobilu)

Ještě to hledám (potichu)

TICHO

Tady (potichu) ... (pomlka) ... no, asi před rokem? ... jsem tam dala... mám před rokem, ale mě to píše... (přerušuje výzkumník)

V: To už je to, když jsi začla tedy publikovat...

I: Jo, ehm (citoslovce souhlasu, přikývnutí) ..., ale to je možná více, než před rokem, mně to tu nepíše jako čas (tišeji).

TICHO

No... (jde poznat, že by ráda pomohla, ale nemůže údaj najít)

V: To je úplně v pohodě, já... to zas tak podrobně... to samozřejmě... (přerušeny informantkou)

I: Mně to tam píše, no ale já to tady přes mobil...

V: V pohodě, v pohodě

I: (něco nesrozumitelně říká a dívá se do mobilu)

V: Takže zhruba tvůj kontakt s YTB je, ... se odehrál, řekněme v horizontu nějakých pět let zpátky? Ten nějaký širší a ten jaksi publikační, tak třeba rok zpátky.

I: No, (nesrozumitelně) [asi tak]

V: Jo (potichu)...., á (hledá slova) ... co tě vlastně vedlo k tomu, že ses rozhodla publikovat svoje videa na YTB? Co tě k tomu vedlo?

I: Já tam mám jenom videa... (polohlasem se směje) s Elinou (směje se), jakože s tím koněm, co se o ňho starám, takže, jak jsme spolu začali něco dělat, tak třeba, jakože, když má problém někdo úplně stejný s tím koněm, tak mně hodně pomohl i jakože ten YTB, že jsem se na to koukla, že tam bylo ukazané, co s tím koněm a tak...

V: Takže ty jsi vlastně... Takže ta cesta byla vlastně tak, že jsi nacházela lidi, kteří měli nějakou podobnou záležitost a potom teda ses rozhodla nějakým způsobem ... (krátce přemýšlí)... vytvářet něco podobného, co... (přerušuje informantka)

I: Nó (souhlasným tónem), co by třeba mohlo někomu pomoci, se nějak více dostat k tomu koni, (nesrozumitelně) [aby třeba věděl], co s tím dělat.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

I: Když ho to třeba baví.

V: takže jako nějaká, jak to nazvat, jako nějaká pří... videopříručka? Jak... (přerušuje informantka)

I: Taková..., já to dávám jakoby, jako cesta tím, jak spolu vycházíme, jako jak jde čas, tak jak spolu, no...(krátce hledá slova), vycházíme (pousmání), co spolu děláme a tak.

V: Ehm (citoslovce souhlasu). Takže jako mapuješ, nějak vývoj toho vztahu vašeho?

I: (přikyvuje)

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

Á to znamená, jakože jsi nějak zasíťovaná, jakože máš nějaké odběratele, nebo... (přerušuje informantka)

I: Ehm (citoslovce souhlasu), mám holky, co chodí, nebo chodily do té stáje.

V: Takže jsou to spíše jakože lidi, se kterými se třeba znáš osobně?

I: Ehm (citoslovce souhlasu)

V: A mimo tenhle okruh třeba máš nějaké... (přerušuje informantka)

I: Asi jenom holky, co,... (jako by si na něco vzpomněla) ježíš, myslím, že je tam je jedna, ale s tou jsem si psala a pomáhala jsem též s kobyloou, spíš jsme si říkaly co má za problém a tak jsme si jako vzájemně pomáhaly (nesrozumitelný krátký zvuk), ona mi poradila a já ji.

V: Ehm (citoslovce souhlasu).

Ta komunikace vlastně potom už na YTB..., nebo probíhá nějaká komunikace skrze komentáře nebo tak?

I: E-E (citoslovce nesouhlasu, vrtání hlavou).

V: Takže vlastně se svýma..., vlastně chápu dobře, že odběratelé jsou vlastně tví fanoušci ... (tváří se nesouhlasně) v té komunitě YTB se tomu tak říká?... nebo?

I: Hmmm (názna, že to není přesné), jako spíš co natáčí jakoby..., hmm (krátce přemýšlí)...., jak se tomu říká? ... Takové ty videa... hmm (přemýšlí) ... eh (povzdech-je obtížné si vzpomenout) ..., no, jak se tomu říká? (trochu se směje)

V: (směje se taky)

I: Ježíš (je těžké si vzpomenout) ... Prostě že mluví do kamery a mluví jakoby k těm lidem, tam pak má stovky tisíc odběratelů (souhlasný citoslovce ze strany výzkumníka), no a oni ho sledují a to jsou jako kdyby fanoušci, než moji. To je jako kdyby spíš kamarádský vztah, co je jakoby ze stáje, než fanoušci.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

Takže vlastně jakoby... jo..., takže si myslíš, že to slovo fanouškovství se vztahuje tady na tenhle typ a u tebe jsou spíš lidi, kteří to konzumují, ale nedávají žádnou zpětnou vazbu třeba.

I: Hmm (krátce přemýšlí), moc ne, nebo ... (vypadá, že moc neví)... (přerušena výzkumníkem)

V: Nežádají si další pokračování... (přerušena informantkou)

I: Ne.

V: Takže vlastně ten kontakt jako s těma lidma já, spíše méně častý nebo neprobhá třeba na tom Facebooku, eou (citoslovce vyjadřující chybu), teda na tom, na tom YTB.

I: Ne

V: Teď bych chtěl přejít k druhému tomu bodu, a to je, co se ti vybaví, když se řekne slovo soukromí, co pro tebe znamená slovo soukromí, jako slovo, jako pojem? (informantka se tváří že nechápe) To je slovo, které se často slychává, mluví se o něm často, co pro tebe znamená tohle slovo, když se třeba zamyslíš?

I: Teďkom už asi celkem dost, když jsem vyrostla z toho věku, cо už jako přemýšlím hlavou (směje se) ...

V: (také se směje)

... no a teď už si nepouštím nějak cizí k tělu, jakože se kolikrát spálíš. A pak tě už to jako celkem naučí, jakože z toho, co zažiješ a tak. Už si chráním no, jako celkem, co říkám nebo co kde píšu a co, kam to má jít.

V: Takže, když bys měla nějak shrnout, jak si to soukromí představuješ, jakó, kdybys třeba měla napsat do nějaké slohovky nebo to nějak shrnout... když se řekne soukromí, tak to pro mě znamená tohle, tohle, tohle, tak co by to zhruba bylo?

I: (tváří se zamyšleně) Ježíš, já nevím...

V: Klidně popřemýšlej, nemusíš se vůbec nějak...

I: Asi jakože...

TICHO

VPÁD (ZAKLEPÁNÍ A OTEVŘENÍ DVEŘÍ) OSOBY Z RODINY DO POKOJE A DOTAZ NA INFO RMNTKU-PŘERUŠENÍ ROZHOVORU ASI NA 30 S.

... já asi fakt nevím, asi jako co neřeknu každému, nebo když to řeknu, tak že mu věřím...

DLOUHÉ TICHO

(přemýšlí)

V: Takže je to něco, co bys třeba neřekla všem...

I: Tak, protože oni to pak můžou použít proti tobě, že jo... nebo jakoby většinou se to tak dělá (mírně se směje)...

V: (reaguje také mírným pousmáním)

TICHO

V: Co všechno by se dalo, vlastně do tohodle balíku, ty jsi vlastně říkala teď jako že to, co by se dalo zahrnout do škatulky soukromí potenciálně dalo jakoby proti tobě třeba použít, zneužít, tak je to nějaký specifický druh informací nebo... jak si jakoby, jak vlastně vybíráš... Protože když navážu na to, co jsi říkala, vlastně, že je to něco, co proti tobě může být zneužitelné, tak jak to vlastně definuješ, jak zjistíš, že to je to, co tam patří, do toho soukromí třeba? (informantka se tváří, že moc neví, nebo nechápe) Když se jako rozhoduješ o tom, co je pro tebe soukromé, tak jak se rozhoduješ o tom, co tam zařadíš a co ne?

I: Hmm (velmi krátké citoslovce překvapení, nebo přemýšlení), já asi nevím (s úsměvem).

V: Je to nějaký druh informací nebo je to..., Třeba vždycky záleží na, záleží to na hodně věcech a nedá se to tak říct? Jak se na to díváš?

I: No, já už ani jako, že já už nikomu nic neříkám radši, takže já už si jako nechávám většinou věci pro sebe hodně a...

KRÁTKÉ TICHŮ

V: Takže jestli tomu dobře rozumím, tak je to nějaká oblast nebo soukromí je pro tebe ... (mlčí, nemůže najít slovo/a) ... schopnost? nebo možnost sdělovat lidem co uznáš za vhodné? Nebo je to nějak jinak?

I: Spíš co uznám za vhodné, asi no (potichu)

DLOUHÉ TICHŮ

V: A ... (přerušuje a mlčí, hledá slova), ... ta důležitost soukromí to je pro tebe teda hlavně... Nebo, soukromí, to je pro tebe teda vlastně, jestli tomu teda dobře rozumím, důležité hlavně proto, že ti umožňuje se chránit vlastně proti tomu, aby proti tobě někdo použil něco, co nechceš, aby jiní věděli? Nebo je to třeba i z jiných nějakých důvodů?

I: (tváří se, že neví, nebo nechápe)

V: Je za tím jenom tahle jedna věc, nebo vidíš třeba i něco jiného?

I: No, hlavně aby to potom proti mně třeba nepoužili. Nebo třeba spíš to, když o tobě hodně lidí ví, tak pak aji ví, třeba, kde máš slabé stránky a pak jakože ti hodně můžou ublížit.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

A už ses třeba setkala se situací, kdy by sis řekla, že... (krátká pomlka, hledá slova), tady bacha, tady tohle... nebo zpětně, kdybys nějakou situaci posuzovala (krátká pomlka, hledá slova)..., že si třeba udělala chybu, že jsi něco sdělila, řekla, pustila ven a (ehm-souhlasné citoslovce informantky) potom sis zpětně uvědomila, že ta informace byla natolik cenná, že jsi třeba mohla zahrnout jako soukromou?

I: Ehm (citoslovce souhlasu, pokyvuje)

V: Hmmm (přemýšlí)

KRÁTKÉ TICHŮ

Ted' bych se... Nebo a co pro tebe znamená... Ted' jsme se bavili o tom, co pro tebe znamená soukromí obecně. Co pro tebe znamená soukromí na internetu? Je to pro tebe v něčem jiné nebo... co pro tebe znamená soukromí na internetu? Když se řekne soukromí na internetu, co tě napadá?

I: Tak tam bych už neřekla radši vůbec nic (směje se).

V: (také se směje)

TICHŮ

V: A myslíš, že je tím pádem internet nějak specifický? Vzhledem k... světu, který je mimo internet? (informantka se tváří, že nerozumí) Ty jsi říkala: Tam už bych neřekla radši vůbec nic, to znamená, že jinde bys řekla toho víc. A já se právě ptám, jestli ti internet připadá jako nějak jiná věc..., ve srovnání třeba..., s normálníma..., s komunikací mimo internet třeba.

I: Hmm (přemýšlí, nevypadá, že jí něco napadá)

V: Jestli ti přijde, že je tam třeba..., když jsi řekla: Tam bych už neřekla vůbec nic, proto se ptám..., hmm (hledá vhodná slova), proč bys tam řekla vůbec nic a někde o něco víc, třeba?

I: Jako osobně?

V: No já jsem se ptal právě, co pro tebe znamená soukromí na internetu, a ty jsi říkala: No tam už bych neřekla radši vůbec nic, tak jsem se právě ptal, jestli to znamená, že pro tebe ten internet znamená jako nějak specifické místo. Nějak jakoby jiná, proč tam nesmíš říkat právě vůbec nic, tak asi.

I: Tam se to asi lépe dohledá, než jako když to řekneš osobně.

V: A jakou roli tam hraje to soukromí, u tebe teda?

I: No tak hlavně to pak můžou použít proti tobě, když to najdou...

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

KRATŠÍ TICHŮ

Hmm (přemýšlí)

A když teda, já bych se chtěl jenom vrátit k tomu YTB, tak jak se vlastně rozhoduješ o tom, co publikovat budeš nebo o tom, co publikovat nebudeš, jak to budeš publikovat nebo jak uvažuješ o tom,... jaký je ten tvůj proces, kdy se rozhoduješ o tom, že něco vyvěsíš na ten internet, na ten YTB. Kbydys mi mohla jakoby popsat, jaká je ta myšlenka, už máš za sebou právě nějakých pár videí, tak jak o tom uvažuješ, o tom procesu tvorby toho videa a potom té publikace na tom internetu?

I: Hmm, nahážu tam fotky (směje se) a pak tam napíšu, co já vím, já nevím, třeba, že,... po týdnu jsme se posunuli o kousek, že už za mnou chodí, já nevím, normálně na vodítku, třeba netahá nebo tak, ale jako většinou tam píšu skoro všechno no (je patrné, že si myslí, že je to špatně). A pak to, co se nepovede, abych to jakože mohla třeba zpětně přehrát a nějak se kouknout, kam jsme se posunuli a tak.

V: Když se rozhoduješ, potom, co tam dát a co tam nedat, tak co je to tvoje měřítko, na základě kterého ty se rozhoduješ, co tam dát, co tam nedat, co tam ukázat, co neukázat...

I: Já tam hlavně nepíšu moc o sobě, spíš o té kobyle.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

Takže vlastně ty se tam jako osoba moc neobjevuješ teda, jestli tomu jako dobře rozumím, v těch videích.

I: Jako normálně tam fotky a tak dávám, jako co jsme dělali a tak, ale nepopisuju se.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

I: Jako vnitřně. Ne jako že jsem štíhlá, mám dlouhé vlasy (směje se)...

V: (také se směje)... jak to myslíš?

I: Jako, že třeba jsem citlivá a nebo tak...

V: To tam teda dáváš?

I: Ne, to tam nedávám.

V: Nedáváš.

Proč... (hledá správná slova) ... a jaký je ten důvod, právě, že ty to nespojuješ s tou vlastní osobou, to tvé video, že se tam vlastně neobjevuješ, v tom videu.

I: Oni se tam celkem rádi strefujou, do takových lidí, co jsou citliví, a tak...

V: Takže..., a v jakém smyslu?

I: Jako někdy tam aji píšou, jako že..., že tu kobylu týrá, a takové věci. Říkám, tak to né, asi. Jako teďka už na to mám jiný názor, protože už jsem vyrostla, trochu jsem si to urovnala v hlavě. Jako zamrzí to, víš co, když si dáš práci celkem s tím a věnuješ tomu většinou jako půl dne, půl dne jsem tam, jako na praxi nebo ve škole, půl dne tam a někdo ti napíše, že jakó... Trošku to zamrzí no...

V: Zamrzí jako negativní reakce?

I: Ehm (citoslovce souhlasu, pokyvuje)

V: Takže když tam nesdělujete informace o sobě, ale spíš o tom koni, tak se tomuhle snažíš vyhnout?

I: Nó, většinou jako ani tam nepíšu nic, protože ví, že to se mnou ani nehne.

V: Nepíšou obecně, nebo když tam nic neříkáš o sobě?

I: (tváří se že nerozumí)

V: Ty jsi říkala, že tam nepíšou ty komentáře a já jsem to pochopil tak, že je tam nepíšou, když tam o sobě nic neřekneš.

I: Jo, protože v jednom videu jsem napsala, že..., už nevím kdy a jak přesně, ale něco takového, že mě to mrzí... Jo, když jsem odcházela od ní (zřejmě koně), tak jsem tam napsala hrozně dlouhý text, jakoby pod to video, tam normálně můžeš napsat, to víš určitě, text k tomu, popis. No a to jsem tam psala, jak mě to mrzí, a tak. No a hned jak kdyby pod to mi nějakí tři lidé, no já si myslím, že to bylo domluvené, normálně, že to tam napíšou. No a napsali, že jsem stejně s tou kobyloou nic neudělala, a tak a já si myslím, že z toho, jak jsem to napsala, tak poznali, že jsem citlivá jak kdyby, prostě tu kobyloou mám ráda a pro ni udělám jak kdyby skoro všechno.

V: Ehm (citoslovce souhlasu)

Takže se tomu tak snažíš nějak vyhíbat? Á (hledá slova)... když tam jakoby potom nějakým způsobem potom ty videa vyvšuješ, třeba bez nějakých jako osobních, nebo vlastně tak. Co pro tebe znamená vlastně osobní informace? Ty jsi říkala, nepišu tam nic o sobě. Jak daleko sahá to o sobě, kde už končí o sobě a kde začíná to... Já si to představuju jako nějaký kruh, v něm jsou nějaké informace o sobě, které nechceš sdělit těm ostatním a právě se je snažíš chránit. A za tím kruhem už nejsou informace o sobě. Dokázala bys nějak říct, kde končí právě ta hranice o sobě a kde už se jakoby nebojíš už tam to video vyvěsit? A kde naopak bys to video nevyvěsila, protože je tam moc informací o tobě? Jde mi o to, jestli máš nějakou takovou hranici a nebo ne?

I: Teď už asi ani ne, teď už tam nepišu o sobě nic... Teď už hlavně se dá všechno dohledat na internetu...

V: A co to znamená pro to vytváření těch videí?

I: Já na to ani (nesrozumitelné) a ti lidi, co mě jako ani neznají, tak aby o mně nic nevěděli, takže nepotřebuju třeba, aby věděli, nevím, nějaké informace o mně. I když je to prostě i s tou kobyloou, ale je to jakoby o ní, ne o mně.

V: A co by tam muselo být, aby to bylo o tobě?

I: Asi předělat kanál, úplně? (smích)

V: Né, jako představme si nějaké imaginární video. Co by v tom videu muselo být, aby to bylo video o tobě v tom smyslu, že bys řekla hmm, to už ne, to už je moc o mě. Radši to natočím takhle, co by to bylo? Co by tam muselo být?

I: Hmm, asi že moc důvěřuju, že jsem taková citlivější? (potichu)

V: Takže nějaké tvé ... (hledá slova) ... duševní vlastnosti by tam musely být? Nebo něco jiného třeba? Je to jediné, co by tam bylo, nebo je toho víc, co je pro tebe to, co jako nechceš jiným sdělit?

I: Asi jenom to, co jsem říkala.

V: Takže třeba bydlím tam a tam, je mi tolik let, to se tam podle tebe může objevit?

I: Jo, tak když nebudu psát adresu, tak jo (pousmání). Jako město a věk tam klidně napíšu.

V: Takže to už, to je jediné, co tě napadá, jako tvoje duševní vlastnosti? To je to, co se tam nemůže objevit?

Pracuješ nějak s tím,... snažíš se nějak zabraňovat, aby to video vidělo více lidí? Nebo jakým způsobem se vlastně rozhoduješ potom, kolik lidí to video vidí lidí? Dokážeš tohleto vůbec ovlivnit?

I: Já myslím, že to tam jde, ale já vůbec nevím jak.

V: A přemýšlíš nad tím, když tvoříš to video? Nebo to prostě jen natočíš a vyvěsíš, ale vůbec se nad tím nezamýšlíš?

I: Jako tam jediné, co můžou napsat, že blbě s tou kamerou pracuju. Tam jako nic jiného ani napsat nemůžou.

V: Myslíš jako na to video?

I: No, jako já tam žádné informace nedávám o sobě, co se dají nějak zneužít, jako. Takže tak (potichu).

V: Tak jo, já myslím, že to je všechno. Já ti poděkuju.

I: Není zač.